

Anca Hirschpek despre broșura "Ultimii trei Mohicani" apărută în Ed. SAGA în care se vorbește despre ultimii scriitori de poezie în limbă Română din Israel.

Chiar trei! Fiecare pre limba lui...

De fapt sunt niște coloși, chiar dacă niciunul nu se consideră, probabil, așa în particular. Și, mai mult ca sigur, a scrie în limba română este, pentru fiecare dintre ei, o nevoie la fel de firească precum respirul.

Există și o fragilitate a visării și exprimării în limba țării de obârșie, într-o societate tot mai alertată și intruzivă, poate și abuzivă cu dramul de liniște necesar introspecției. O fervoare a preumblării în vise indecise, parțial interzise. Un curaj aparte încercarea de a aduce limbajul spre granițele folosirii lui, chiar dacă uzual nu comunică în limba asta, este, oarecum, o chestiune de fascinație, aproape de catharsis.

Iar cei trei o fac prin sintagme adesea curajoase, care pendulează între însingurare, debusolare, atracție, speranță și vise vibrante.

Mă întreb adesea, când se trezesc, ei, oare, primul gând în ce limbă îl au? Știți voi, în acea stare de moleșală sau alteritate aparentă, semiconștientă, ca un fluid intermediar necesar racordării simțurilor la iureșul citadin...

A vorbi limba română, și mai ales cu talent și duiosie, nu doar nostalgie, a croșeta chiar iambi și a schimba rime încrucișate (cum vesel se exprimă dl. **Marcel Lupu**) devine aproape un vestigiu într-o lume grăbită, superficială, în care chiar și comunicarea de

dincolo de rețele a devenit, uneori, ceva rarism.

Formați, crescuți aici, iubind prima oară pe acest pământ, urcând prin sentimente mirarea lumii la cote interesante, A.G, M.L și R.A., nu doar că se aventurează pe un teritoriu îndrăzneț, dar zvâcnesc de energia unei comunicări fruste, dar și cizelate prin exprimări îndrăznețe, de natură să farmece un privitor ce, poate, își caută rădăcinile sau o lumină aparte a unui cuib pierdut.

„Pădurea se strânge și pulsează/au intrat tăietorii de lemne adânc în seva cuvintelor/Pădurea se sfătuiește în freamăt de frunze/pomii aleargă concentric, inel, inel, decapitați după vârsta lor/ultimii sunt cei mai tineri” scrie **Adrian Grauenfels**. În același registru, dar cu o altă tonalitate, brodează și **Raul Anchel**: „Dar secretul, secretul meu de copac/ E că nu știu frica singurătății ce vine.../Eu știu că am întotdeauna pădurea/Ascuns în vreun luminiș,/Eu sunt parte din ea/Prin iarbă și-n orice tufiș//Ea e parte din mine!”



Dl. Marcel Lupu, pe de altă parte, se desfătă și prin rime haioase, cu accente diferite uneori, mărturisind: „Eu m-am născut de Purim și se vede/Puțină lume poate însă crede/ Că și-un clown e trist câteodată/Sub grosul machiaj de pe față!”

Limba, această vietate pe care credem că o apucăm de un picior dar ne scapă printre degete, un fluid fragil și totuși atât de puternic încât sudează generații și națiuni pe noțiuni în parte conștiente, în parte semiconștiente, pe termeni spirituali și pe emoționalități fascinante, este într-o continuă transformare. Tihna respirului și a dulceții, ca o sevă continuă, un cuib necesar la care tot revin, cu nostalgii transformate și transformatoare. O aproape neverosimilă făptură a libertății cuvântului li se relevă celor trei și îi împinge să scrie nesperat de bine. Chiar că par trei mușchetari cu spadele lor care taie sensuri, înțepă uneori balonul umflat al prejudecăților limbii, dejoacă planuri metaforice prestabilite.

Păcat de disperarea celor care se cred buricul (târgului) literaturii și, pe deasupra, aleg să înfiereze inițiative agreabile și necesare, cum este această carte. Alertați de nenominalizarea unuia și altuia, tăntici și domni „respectabili” par a ateriza ca musca-n iaurt, într-un stil ciufut, abuzând pixelard, acuzând, pare-se, un ciu-ciu(furt) de imagine.

Așa că bravo, de trei ori bravo, pentru acești trei noi pâlپători sau chiar răvășitori mohicani ai limbii române! Iar bagheta magică a dlui. Adrian Grauenfels este așteptată să dirijeze și alte inițiative de acest fel.

A.H-București

